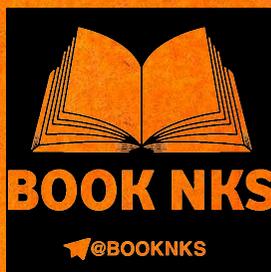
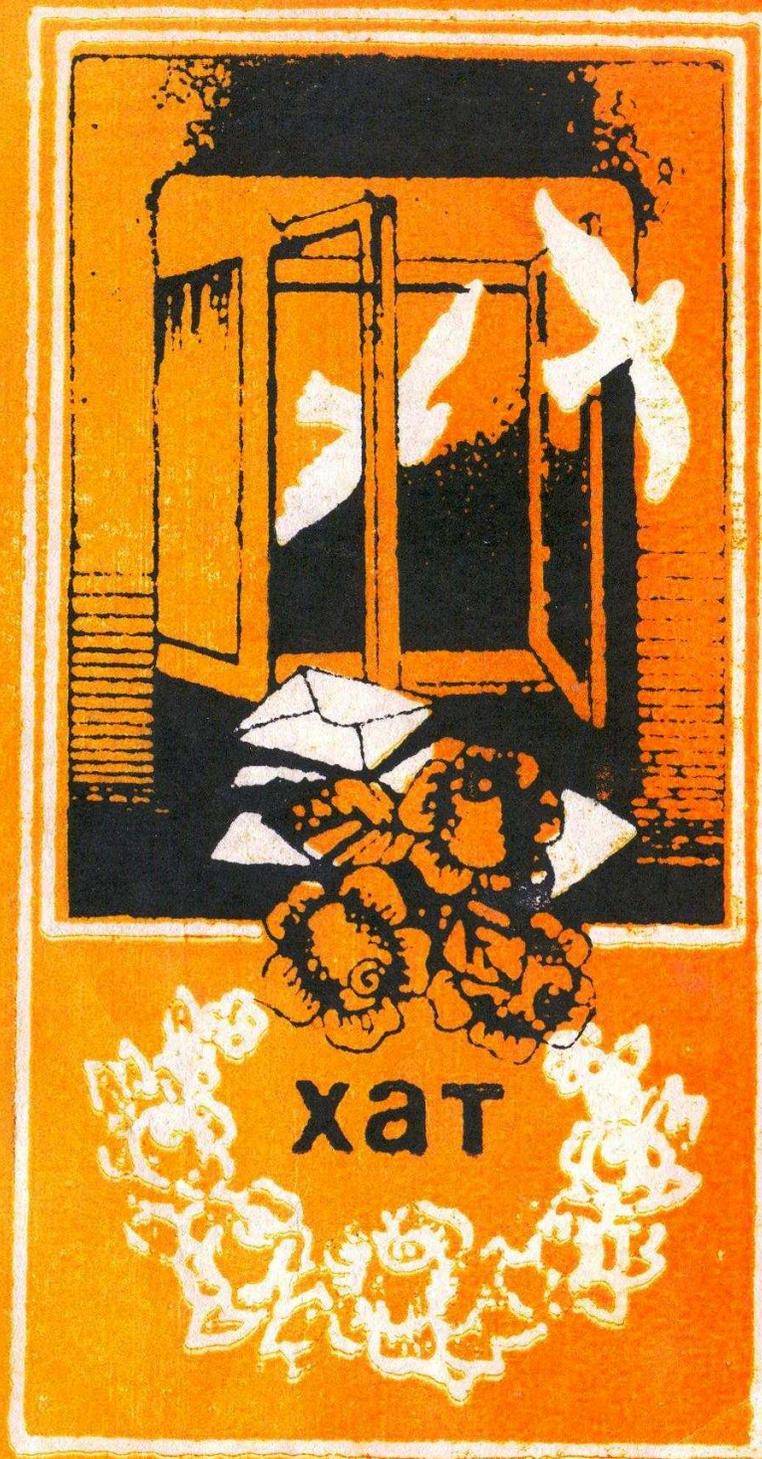

Баҳасы 15 т.

„ҚАРАҚАЛПАҚСТАН“ 1980

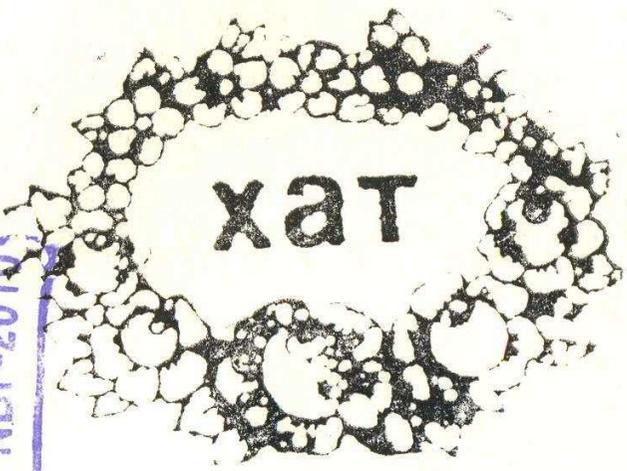
89.09.80 69
А-32 ХАЛИЙЛА ДӘУЛЕТНАЗАРОВ.

84.040.61)
4.32

ХАЛИЙЛА ДӘҮЛЕТНАЗАРОВ

JIZINCE ALINDI'-2010

хат

(Қосықлар)

T-9v

Нукусский район
БНА
Инд. № 109438

„ҚАРАҚАЛПАҚСТАН“ БАСПАСЫ
НӨКИС—1980

12/03 96
18/05 97

@Booknks

Халийла Дәулетназаров республикамыздағы ешип қиятырған талантлы жаслардың бири. Онын ышкы, муҳаббет ҳақкындағы лирикасы газета-журнал бетлеринен журтшылыққа көптен бери таныс.

„Хат“—шайырдың тунғыш топламы. Бунда булақ суўындай мөлдири муҳаббет, жоқары адамгершйлик, гөззаллық сулыў сезим менен жырланады. Шайырдың тунғыш туўғылары жаслар жүрегине жол табатуғыны гүмансыз.

Д $\frac{45302}{M-357-(04)-80}$ 132-80 4702250000.

© „Қарақалпақстан“ баспасы,
1980

АНАМ АЙТАР ЕДИ...

Анам айтар еди, урыс жылларын,
Ғамлы ертеклерин уйып тыңладым.
Бираз үйдин оты өшип қалғанын,
Анам айтар еди,
Урыс жылларын...

„—Түн жарпында жылқышы қус шақырар,
Тораңғыллар үстинен Ай жүзеди.
„Тентек“ гәде қайтып, гәде тасыған,
Майсалар көмкерген суўдың жийегин.

Тыным таппай, ушып-қонар дигилдик,
Қубламызда „Қара жылға“ бар еди.
Өлпең самал менен назлы қубылып,
Нәрўан қамыслар ырғалар еди.

Аўылдың пайызлы жазғы ақшамы,
Қуслар тиллеринде жыр болар еди...

...Жағыс ызық-ызық, ерте намазшам,
Ай да булыт астынан тайғанар еди.
Кийиктей ылағын тапқан адасқан,
Анам жигербентин аймалар еди.

Ийинге илинген бөз шекийнелер,
Толы сөк, зағара, жийде, пәтирге,

INVENTAR № 86894³

Салқын леп жағада тынбай есиўде,
Мениң қарағым да минди кәтирге,

Басында бар еди қара шепеги,
Суўға еңгерилип, тынбай былғайды.
Жулқынар самаллар,
Булытлар көшеди,
Толқынлар туўлайды,
Жағыс шуўлайды,..

Көкирек дегенлер қарса айырылып,
Гүңиренер әлем, әлем гүрсинер.
Сел жаўды, сел, ким бундайда сабырлы,
Көз жаслар да толас таппай силпилер...

Мийнеткеш атамыз сирә жантаймас,
Ақ шашлы аналар арба айдады.
Бир тислем НАН..
Түсиңе енбес, пал-қаймақ,
Нәрестелер,
Желкилдескен айдары...“

Анам айтар еди, „Қуўаныш Жарма“ның,
Бәхәр әйямында толып-тасқанын
Еле, жазылмаған жүрек дағларын, —
Урыс из қалдырған, изи таспаның.

Айтар: ерип кетти хәсирет музлары,
Ығбал отларының гүрлеп жанғанын...
Жер жүзине ИЛӘХИЙДА-нур дарыр,
Бирақ,
Жоқлар Анам, жоқлар, кеткен ТАРЛАНЫН!!!

1977-жыл, май.

АДАМНЫҢ КЕҰИЛИ

Таяқ таслам жер емес жақын,
Бунда шөллер далалар“ жатыр.
Бунда сансыз жулдызлар жайнар,
Бунда бийик таўлар бар, таўлар!

Инсан кеўили шексиз океан,
Сансыз толқын болып толқыған.
Ток қанша тез өтсе де сымнан,
Қәбийлеглирек, кеўиллер буннан.
Сезимлер бар жоқары волтъли,
Нәзиклиги, гүлде де жоқты.
Тасып кетсе бермес тегеўрин,
Айтып болмас адамның кеўлин!
Жүреклер тек, қағына соқса,
Инсаният түсер ме еди отқа!
Қунсыз,—
Алтын-гүмислер қырўар,
Атомнан да күшлирек нур бар.
Бул көзлер ғой...
Болса да жебир,
Жалғыз сөзге-ақ, толады кеўил!

1977-жыл, н ябрь

СЕН ЯР ҚАЙТЫП КЕЛҰ...

Сағынышыма шыпа әйлегил,
Көкирегим ғамнан жуўылсын!
Аш, сүйиклим, „эрман әйнегин“, —
Нәубәхәрдің таңы қубылсын...

...Шаш баўыңа жүрдим шырмалып,
Хәмме қыздан ағла шырайың.
Зәррем қалмас, —

Ышқы, қызғаныш,
Хүкимдар ғой, мен не қылайын?

Бас ийгенмен құдиретіңе,
Төздім сезім азаптарына.
Мен жетермен, пәк нийетіме,
Миндим қыял қанатларына!

...Хошхүрейлім уйып тыңлайын,
Эндийшең бар болса, айтып бер.
Тек,
тилеймен, кеулиң, сынбауын,
Бийқарарман,
сен яр, қайтып кел?!...

1976 жыл, апрель.

ШЫПАКЕРЛЕР

Нурсыз көзлер жаўтаңласып жатқанда,
Үйдің-күйдің ғамын ойлау деген не?!
Мешеллер...
Жапсақтың зарпын тартқанлар,
Қайра-қайра, жүрер ме еді жер басып,
Пидайылық етпесеңіз егерде!

Нурдай меҳириңіз, дәри-дәрмақлар,
Бетін қайтарады,
Қыстың ызғырық.
Көзлер жанған шамдур,
Сүйрік бармақлар,—
Жалғайды қайтадан үмит жиплерін,
Семген тамырларда қанды қыздырып!

Өмір ушын!
Тәғдир менен тиресіп,

Тынған жүреклерге демди үрлейсіз.
Кирпик қақпай турасыз-ау
Сиресіп
Жұрт қатарлы, бір арқайын жүрмейсіз!
Ата, ана, перзентлердің көз жасын,
Тыя алар!
Тек, бір ғана сөзиңіз...
Шабылғаннан бетер болар,
Өз басың,—
Көз жумылса, себепшидей әжелге,—
Жазғырасыз, өзиңізди-өзиңіз!
Нәкаслардың, нәрселерін қулатқан,
Өз қәддине жүресіздер келтиріп.
Зәхәрли сөзлердің найзасын атқан,
Пейли тарлар,
Дым, әнтек ис етеди-ау,
Хақ жанлардың сезімлерін өлтиріп!

Олар,—
Мархум жанлар жүрек дегеннен,
Тек те, бас шайқатар,—
Несін айтасыз...
Хәр инсанға тууысқандай
Әменгер
Болып дәрт еңгерген қәдирданларды,
Бәрхә,—
Гөр аузынан алып қайтасыз!

1979 жыл, апрель

МУЗАЛАР

Қыз туйғысы киби музалар,
Жүрегіме сиң шымбыр-шымбыр.
Жилуәланар гүлли қыябан,
Ленин проспекти,
гүмис нур...

Акация гүллеген жерлер,
Унатаман усы кәлпінди.
Ҳауа сулыу демиңе енген,
Жаслыгымыз киби нәўпирли.

...Әне, сениң ақланған жайын.
Узақ сегбир тамам болар ма?
Дәй ұзаңыз ашылған сайын,
Қанатым жоқ, ушып-қонарға.

Есигиңнің алды қара тал,
Самал менен сыбырласады.
Еликлеген, билемен саған,
Өрим-өрим оның шашағы.

Тәбияттың бир арыуы Май—,
Мийзамкешің, лапызлы жыршың.
Әйнегиннен сығалайды АЙ,
Ол да саған алдырған хуышын...

Ленин проспекти...

Гүмис нур
Жилуаланар, гәўхардай ағар.
Жүрегиме сиң, шымбыр-шымбыр.
Хуышымды алған музалар!...

1976-жыл

ХАТ

Уйтқыды ғой, уйтқыр дүбелей,
Жүрегимде қаслан сейилмес.
Жайнап-жасна, доланшы гүлдей,
Нур шаш, бәхәр танына мегзес.

Айтылмаған сырлар бар, сырлар,
Кеўил қупиясын сақлама?

Жүрегимди тынымсыз тырнар...
Сен де кеўил бөлме, басқаға?!

1973-жыл.

ҚОРҚЫНЫШЛЫ..

Маған қорқынышлы, әрмансыз жасау,
Онда. тириликтен жоғалар нышан.
Онда, жүрегимде тутылар матам,
Онда, бахыт қусы басымнан ушар!

Қорқынышлы бәле, дөхмет хәм өсек,
Тарайтып жиберсе кең пейиллерди.
Татыу шаңарақтың ошағын көсеп,
Дизден қайтарады хәм зейинлерди.

Қорқынышлы, жүрсе арада жүргей.
Ажыратып болмас қараны-ақты.
Ана жер сийнесин қапласын гүллер,
Ҳадаллық қоллағай адамиызатты!

Қорқынышлы емес, дауыллы теңиз,
Толқынлар қойнында болсам да,
Тамам!
Тек, мынадан зәррем ушады мениң,—
Ар-хұжданнан жуда болыудан,
Қорқаман!

Ҳақыйқатлық бүлип жүрсе,
Әзәзүллик күлип жүрсе,
Жораларым, жүз үгирсе,—
Қорқаман!!!

Июль, 1979-жыл.

ЖАЛҒЫЗЛЫҚ

(Баллада — эпсана.)

Дүнья билмес, —
Сатқынлық қылып,
Бурынғыдан зор болғанларды.
Еситкенбиз, —
Елден шығынып,
Ақырында, хор болғанларды.

Мен билемен, —
Ийттиң өлими,
Ондайлардың түсер басына.
Ондайлардың қараңғы күни,
Тек, қузғынлар қонар қасына...

* * *

...Бөлекленип баратыр екеу,
Жырақ салып елден қарасын.
Олардики,
Бузыу-жарыу, жеу,
Пәслик толы,
Сезим-санасы.

Не жетиспей баратыр олар,
Дым ашқарақ, жебир көзлери.
Адамларға қарсы оқ жонар...
Бузық еди, суық еди —
Пейли, түри-түси, сөзлери!

Себил болып, —
Көлдер, шөлдерден,
Тоғайлардан, асты таулардан...
Океанлардан арғы елдерге,

Миллион-миллион таб армыш,
Барған!

Бууырқанып турды толқынлар,
Басын тасқа урды толқынлар,
Бетин былай бурды толқынлар;
„Булар, —
Аш бөрилер!
Қорқыңлар!...“

...Жерде, сууда қууалап дауыл,
Зэррелерин ушырды бираз.
Сабалады нөсерли жауын,
Көк теңиз тек, түтигип турар.

Келгенлерди хұрмет қылмады,
Бул материк қайта,
Ғәзепли!
Адам түе, —
Жанлы-жәнұарлар,
Инлерине зытқандай, мисли.

„Қорқынышлы аў, —
Дым қорқынышлы...“
Басқа түе, —
Өзлерин сатты.
Кеуиллери, қара-сур түсли, —
Анаў жатқан тастан да қатты!
Балалады, сонша қарамлық,
Көзлерине, —
Күйик рең дала.
Көкиреклери еди қараңғы,
Хәмме нәрсе, сонлықтан қара!..
Екеуи енди, тапқан олжаны,
Уйқылары келмес бөлиспей.
Көзлери аш, — суқлы қоллары,

Бериспейди,
Хәргиз өлиспей.

Аңлысып-ақ, атырып танды,
Не хийлени ойлады булар.
Ишлеринде бир отлар жанды,
Бәс тигисип ойнады қумар!

...Сол түн,
Айра салды досларды,
Сол түн, —
Көрди, асқан зулымлық!..
Ол!
Қанжарын қайымлап барды, —
Хәм силтеди...
О, сумлық,
Сумлық!

Жаралы жан шапшып, уйқыдан,
Аш бөридей улып жиберди!
Аўылласы, —
Қутылмақ будан, —
Кегирдегин жулып жиберди!..

Қара басы қалған бәтшағар,
Қанлы қолын сүртіп пешине.
Жолдасының қоржынын „қағар“,
Хәм қарайды, оған өшиге.

...Ол илбиўде,
Асып белеслер,
Беденлерин аяз қарпыйды.
Қумлар, —
Алтын болып елеслер,
Пәнже урып, аңдай тарпыйды.

Ақ тасларды терер етеклеп,
Өршеленип, —
Уйтқыр борасын!..
Оны әжел барар жетеклеп,
Қарманады, —
„Мен мындалайды“,

Шақырар ол өлген жорасын:

* * *

...Жер тарпыды, топырақ шашып,
Өкирди ол!
Қан көрген малдай.
Қанлы көзин тарақлап басып,
Ол, недендур сескенер,
Қашып.
Көкиреги хәўлирер, —
„Ұай-ұа-а-а-а-ай...!“

Тарғылланып шықты даўысы.
Шимиркенип „дирр“ етги
Таў-тас.
Қанға жерик, жардағы қузғын,
Қулай жазлар,
Тек, жайып қулаш, —

Қорққанына,
Шыңғырған сестен,
Ғарқ-ғарқ етип жиберди күлип...
Табанларын оның тас кескен,
Қанлы изи жатар билинип!

„...Жексуринман!
Неткен сорлыман?!..
Шермендемен, ел-журт алдында.

Көз алдымды басыўда думан,
Түрим адам,—
Нағыз малғунман!

Қайда семген?!
Жулдыз, ай, қуяш,
Адым атсам алдым шыңыраў.
Тамағым аш,
Үстим жалаңаш,
Аңсат екен қулаў, уныраў.

Өртеп жибер,
Мениң денемди,—
Гүркирең көк,
Ойнаңлар жасыл?!
Басқа ҳеш бир қалмағай белги,
Тек, бир қысым күл болып қалсын...

Мениң қара көкирегимди,
Жақтырталмас,—
Мына алтынлар!
Сипсе болғыр, бул сүйегимди,
Жоқлаўшы да шықпас
Халқымнан!

Излеў түүе, баспас тилине,
Болдым ақыр,—
Бетлерге шүйел!...“
Суў қуйылды,
Сол сәт үнине,
Жел уйтқыды,
Қуйып өгти сел...

Тайғақ тастан қулады аңсыз,
Ең ақырғы деми сарқылды.
Желди кушып,

Ол, жатты жансыз,
Етегинде.... таўдың алтынлы!

* * *

Бұлбил қонсын, гүл шақасына,
Бахыт қонсын елдің басына,
Ҳеш адамның пешанасына,
Басылмасын, сирә,—
Жалғызлық!

Ғарғыс атқырларға жарассын,
Жортқан қасқырларға жарассын,
Тек те, сатқынларға жарассын,—
Жалғызлық!...

1979 жыл, сентябрь.

АҰЫЛ ТАҒЫ...

... Түн қуслары сайрайды не бир,
Көк ийиси сондай аңқыйды.
Алар дала ишинең демин,
Кеңісликте тек ай қалқыйды...

Таң атыўда шығыс лалаңлап,
Таң шапағын қушқан керегем.
Жас жыңғыллар, қарабарақлар,
Гүзар жолдың бойын безеген.

Қуяш нуры көктен қулаған,
Қарлығашлар ушар сарқылып.
Тандырлардан түтин шубалар,
Анаў көкте турар шаншылып...

...Ақ соқпақтан келер толған Ай,
Майыстырып дүүден себети.

Оған өзге ашық болмағай,
Изин өбип ерер төбети.

Арыў қыздың ким билсин ойын.
Динде отыр, зуўала жайып.
Шашларынан сыйпасам оның,
Кетермедим,
хәммеден байып!...

Апрель, 1977-жыл.

УНИВЕРСИТЕТ АЛДЫНДАҒЫ ОЙЛАР

Әссалам, саўлатлы имарат,
Алтыннан ардақлы босағам!
Шам-шырақ жулдызлар туўажак,
Сезимлер өзиңнен от алар...

Жүрегің дүпилдеп соғыўда,
Әрманлар бойынды кернейди.
Сан мыңлап келешек жолында,
Шыңлардан-шыңларға өрлейди.

Телегей тениздиң толқыны,
Шайпалып атқандай гүздеги,
Аллея бойларын толтырып,
Ағылар жаслардың дизбеги.

...Биримен бүгинги әўладтың,
Билимге кеўилим қуныққан.
Муқамлы қоңыраў жаңласын,
Сеслерин сағынып турыппан!

Мен жаңа тигилген жас шыбық,—
Өзиңнен басланар жаслығым.
Халқымның хызметин тақ турып,

Ислермен,—
Әрманым татлы дым!

Сезимлер мумиядай балқыған...
Гүздеги талларда тербелер.
Ақ мәрмер төселген басқышлар,
Этаждан-этажға өрмелер.

Баслайды сәўлели залларға,
Баслайды „мәнзилге“ саўлатлы.
Нәўпир суў аққандай таўлардан,
Аққандай, жүзлеген тармақлы...

Билимнің мыңлаған шырағы,
Жанып тур жаслардың жолында.
Нур шашты сентябрь қуяшы,
Жүрегің соғыўда-соғыўда!!!

1977-жыл, сентябрь.

МЕНИҢ СӨЙЛЕР ЖҮРЕГИМ...

Жаным отқа жақпа әй, жанан,
Не десек те, қызсаң айтыўлы.
Сұлулықтан бийхуўшдур санам,
Оң жағымнан мисли Ай туўды.

Ышқ соқпағы... Тайдырсаң табан,
Илхам бизге кетер дарымай.
Өмир, турмыс—бир тайпақ самар,
Бахтымызды қосып қарығай?!

* * *

Бәхәр, Гуллер, Наурыз байрамы,
Қууанышты тең бөлдесең.

Еринлерің сүттің қаймағы,
Кеуіллерге кел, енисейік.

Ақ көйлеклі әзиз „периштем“,
Тоты кустай турдың сыланып,
Көкирегім кеп-кең көріктей,
Бир терең дем алды,
Кууанып.

Көзің мисли жулдыз, ойнақшыр,
Шоқ сезимің түндей қалғымас.
Айналаға зауық орнаттың,
Илхам қусым, уш-уш қарлығаш!!!

1977-жыл, апрель.

МАТЕРИКЛЕР ТУТАСЫП АТЫР...

Океанлардың нар толқынлары,
Жер—кемесін шайқалтып атыр...
Гейде жууас,—
Гейде қәхәрли,
Шаплығыды, жар қақшып атыр.
Ақ көбигін шашып атыр!

Илахийда нурлар арқалы,
Материклер турар тутасып.
Жер шарының тозбас қалқанын,
Қыйратпақшы, тауып қалпалын,
Көрмедиклер отыр жутасып...

...Ғақыйқатлық нуры парлайды,
Түн аңлары көзі қамасып,
Топарлары барар тарасып,
Бир ләрземге салып тауларды,
Ғақыйқатлық сазы жаңлайды.

Океанлардың нар толқынлары,
Гейде туулар, гейде жууасыр.
Илахийда нурлар арқалы,
Материклер тутасып атыр!!!

1977-жыл, июль.

ҚЫЗҒАНЫШ

Пал хәррелер гүлге пәрмана,
Ушып келип үймелескендей.
Қызғаныштың дәрт арбасына,
Жегилгеним ырас,
Сескенбей...

Аузын аңлып аудиторияның,
Бир жигит жүр, бети қап-қалың.
Оған күлип бақпа, сен жаным,
Басқа жақтан,—
Басқа жақтан салсын соқпағын?!

Актер жигит оғыры кербаз,
Тықыршыйды, шыйырып муртын.
Ляқларын басады ғаз-ғаз,
Жылтыратып келип жүр сыртын.
Ашпа хәргиз!
Ашпа оған ышқыңның кулпын!?

Саған таныс сүүретши достым,
Байқайсаң ба, өзиңе ашық.
Тыңла
Оның кеуили бос дым,
Бирақ, саған емес минәсип...

Не қылайын досты табалап,
Портретиңди енди салажақ.
Саған инам етип „өзиңди“

...Жыл!

Енгиздиң жаңа дүньяға,
„Муҳаббаттың тат,—деп-шербетин“.
„Әке“,—деген ат берип маған,
Зайыбыма бесик тербеттиң!..

Бирақ, турмыс тәшүишлеримди,
Хошласарда тилге баспайман
Кеўлим мениң тасқын сезимли,—
Ушып жүрген қарлығаштайман.

Жыл!...

Жылжыўда соңғы саатлар,
Дәрўазанды енди жабамыз.
Тағы жолға шығады атлар,
Және ала-қуйын шабамыз!!!...

1977-жыл, декабрь)

МЕН ЖИГИРМА БЕСТЕМЕН

Мен жигирма бестемен жора,
Қара бала бүгин есейди.
Ата-енениң аўзы „ораза“,
Файбар келин отты көсейди.

Гейде-гейде қабағын шытар,
Жалғыз өзи отыр „тас қалап“.
Қыялларым қус болып ушар,
Сұлыўлыққа көзим ашқарақ.

Мен жигирма бестемен жора,
Болып жүрдим кеше мәс бала.
Шүйелме гә баспалық, қалды,
Басымызға түсип машқала...

ЖИЛҰА...

Қыз ойнаса,

түймелер жың—жың...

Бурымлары белин кушады.
Қанатлары сып-сыплап, қуўдың—
Мисли, өзи болып ушады.

Күлип бақса тек жалғыз рет,
Бир намалар кеткендей жаңлап...
Дәрғайында мудама гүзет,
Сынға салар, бар аўыл-аймақ.

..Қыз жилўасы үзген шынжырды,
Ҳадаллыққа болар арапшын.
Аққан ылай суўды тындырды,
Қайтарады жүзин жарақтың.

Туйғыларды баўрайды жилўа,
Жалт етеди мисли жылдырым.
Диз бүгеди, патша да, қул да,
Еситкенде сыңғыр-сыңғырын...

* * *

..Тоты қустай сылынасаң сен,
Көзлеримди көзиң ойнатты.
Күш сынассақ, жығаласаң сен,
Кеўлиң терең, кимлер бойлапты?

Шығып атыр демим тереңнен,
Көкирегим кеп-кең көриктей.
Жанарларда турқың шенелген,
Сонша суктан жүрсең „көзикпей“...

Жылаўында ойын-заўықлар,
Кеўилиме мениң нур қуйдың!

Жас жүреклер енди қауышқай,
Аңсаўдаман, сынғыр-сынғырын...

1976-жыл, февраль

ЖАДЫРАП ТУР АНА ТӘБИЯТ

Көкиректе илхам молшылық,
Көгис мақпал жерге жайылған.
Көшелерди барар толтырып,
Жипек көйлек кийген арыўлар.

Студент қыз бүгин кеўилли,
Балконында жатақхананың,
Мойыл шашы жапқан өңирин,
Айдан зыят деймен жамалын.

Көкиректен сезим урланып,
Жалтаң етер бизди тәўир-ақ.
Күлкисинен толқып қызлардың,
Жадырап тур ана тәбият.

1977-жыл, апрель.

КЕЛ, АРЗЫҰЛЫМ! БОЛ, МАҒАН ШӘШМЕ..

Исмиңизди билмедим ҳәтте,
Текте, мәлим, аўылың, жайың,
Сени күтип,
Мектебиң бетке,
Мен көзимнің жағарем майын.

Жағасында күтерем сайдың,
Оқыўыңнан қайтарең кешлеп.
Өзиң менен тиллесиў, қайғым,—
Барсамдағы, қулшынып дәслеп...

Әтирапқа тынышлық шөккен,
Шырылдайды тек ғана шекшек.
Аппақ булытлар, ақ жамғыр сепкен,
„Мәстан мама“ қағады пөстек.

Тораңғылға сүйенип әсте,—
Тың, тыңлайман...
Жоқ еле дыбыс.
Кел, арзыўлым...Бол, маған шәшме,
Тәбияттай алайын тыныс?!...

1976-жыл, апрель.

ТҮНГИ НАҒЫШЛАР

Жылқышы қус тынбай шақырар,
Сайрар бұлбил сонша үзилип.
Ақ теректиң уша басына,
Қалғандай ай мисли илинип.

Жоқ аспанда асықтайын булыт,
Қус қанаты, сести ап-анық.
Тамшы-тамшы жайнар меруерт шық,
Түн даланы жатыр дастанып!

Көк аспанның белбеуи мисли,
Кең гүзардай қус жолы ақшыл.
Жулдызлардың гүмис сәулеси,
Суўда,—
Сүңгип, қалқып ойнақшыр...

СЕН ТУҰЫЛДЫҢ...

Сен туўылдың...
Толған яңлы кемисим,
Кеңейгендей,—

Кеңейгендей өрисим.
Бәхәримсең бағымызды жасартар,
Меҳримиз бар,—
Сөнбес қуяш сен ушын!

Сен арқалы дауамланар жаслығым,
Ұәм татарсаң дәмин душшы-ашшының.
Ата-анама,
Аялаған ақлығын,—
Ұәзир сениң күлқиң керек ем ушын!

Сен тууылдың...
Көзи ашылды булақтың,
Аңғар табыу аңсат емес бирақ, дым.
Ойлан,—
мәнзиллерге сен адым аттың,
Ойлан, азамат бол?
Атлан, ел ушын!

1977-жыл, октябрь.

АМАНАТ

Сениң әкең,—
Мениң жан жорам,
Бизлер менен мәңги хошласты.
Анаң қалды, болып боз-боран,
Олар үш жыл ғана қосласты...

Мен, мынаны айтайын саған,
Ол, адамның еди адамы.
Не жигитлер әкеңе яран,
Журт танийды жақсы таманын!

Ондайлардың орны бөлек ғой,
Душпанын да сыртынан саймас.

Жигит еди алагөлеклеу,
Жигирма бес жаста еди саррас.

Қызыу иси тартпасын салқын,
Әке әрманларын ушластыр.
Бас ушында „шырақлар“ жансын,
Жас қәбирин гүл менен бастыр...

...Әкең менен ауыр-жеңилди,
Бирге қолласқан
Мына,—
Мына қолларым менен,
Оны, қыймасымды көмип атырман!!!

Сести „тық-тық“ беллердин нышлы,
Жүреклерди ләрземге салды.
Қас қағымда әкең тап мисли,
Дүмпешикке айналып қалды...

Улым!
Жалғыз тилегим тағы,
Болсын сенде дослық, әдалат.
Инсанлықтың алтын таж-тағы,
Жан әкеңнен саған,—
АМАНАТ!!!

1977-жыл.

ГҮҢГИРТ ТҮСЛИ КӨЗ ӘЙНЕГИҢНЕН..

Гүңгирт түсли көз әйнегиңнің,
Аржағында күлген жанарың:
Мисли думан ишинде едим,
Тоқымланған тайдай жабағы,
Жүрек туулап,
Сулқ түсти тағы...

Отырыппаи жулдыз жамылып,
Әх, арыў қыз! Көзде қунқарым.
Таңларымыз атар тамылжып...
Бәхәр, бахтым, сен кел, иикарым!

1977-жыл, апрель.

„ҚЫЗЫҚ!..“

Кеўиллерге жуўық нәрселер,
Гейде жүдә,
Суўық нәрселер.
Бетлеримиз шимиркенбестен,
Дермиз оны, „қызык нәрселер“.

Қошкарларды дүгистиремиз,
Өшестирип,
„Ур-ха-ур“ қурып.
Әззилигин айгып жүремиз
Күлемиз-аў,
Неге күлемиз!—
Майырылса, шақы омырылып.

Үйретемиз қусты, нйтлерди,
Аң изине сөйтип саламыз.
Жараланған кулап-кийиклерди,
Көрген гезде заўықланамыз.

Сахна...
Екеў жүрсе арпасып,
„Қызык“ десип, кирик қакпаймыз.
Отырамыз, кеўлимиз тасып,
Нәкәслыққа қол шаппатлаймыз!..

Әх, нетерсен!..
Пейли-ықпалы,

Бузык адамлар.
Усылардың неси қызыклы,
Қызык адамлар!!!

1979-жыл, май.

АДАМ БОЛАЛМАЙ-АҚ КЕТТИ ОЛ..

Сөз тыңлатып, шар тәрепине,
Барған жерин той-думан етти.
Бәлент болды мәртебеси де,
Созған жерге қолы да жетти.

Дәўран сүрди,—
„Бардики-бардай“,
Сонша байлық бойына сиңди.
Машиналар,—арғымақлардай,
Не қыйлысын әрмансыз минди.

Көп нәрсеге жетсе де күши,
Туўыры бир тугалмады жол!
Бәринен де өкпишлисi,—
Адам боламай-ақ кетти ол!..

1979-жыл, октябрь.

ТЕК „АХ“ УРАСАҢ!

Бойыма сен шырматыласаң,
Ессиз ғана сүйетуғындай.
Сөйтесең де,—
Тек, ах, урасаң,
Жүректенең күйетуғындай!..

Неге жанып, неге күймесип,
Шыи кеўилден ҳеш тил жармайсаң.

„Сүйемен“ деп, „бахытлыман“ деп,
Тек, өзінди, —
Тек, өзінди алдап-арбайсаң.

Талпынсаң да маған қаншелли,
Сонша узап баратырыпсаң.
Қайтпассаң хеш!
Бул пешанама,
Күйік ушын...
Күйік ушын жаратылыпсаң!

Сондай татыў жүрсек те жасап,
Кеўлимиздің шалсақта ығып,
Бир-биреўди сүйе алмасақ,
Сениң,
Мениң,
Бахытсызлығым!..

Ессиз ғана сүйетуғындай.
Қушағымда шырматыласаң.
Жүректенің күйетуғындай, —
Сөйтесең де, тек, ақ урасаң!

1979 жыл, май.

* * *

Дәрья,
Ййрим тартар, туўлайды ағыс,
Ылақ ойналғандай тапланды қамыс.
Хәргиз умыт болмас...
Бундай азаптар,
Таң сәхәрде күшикледи жолбарыс.

Баласына тасып услаған ауын,
Ықтырмасы болды, сыңсыса дауыл,

Жыллар өтті...
Сол қартайған анасын,
Дүт тоғайда таслап кетти тас бауыр!

1975 жыл.

АШЫҚЛЫҚ...

Кеше сени көріп шадландым,
Жанатуғын бахтым бар екен!
Суўдан кеўип жатқан аңғардың,
Ағатуғын ўақты бар екен...

Сен бир кирмей кеткен бағлардың,
Сарғайғанды жапырақлары.
Гүзде геллекленген таллардың,
Бәхәр келсе,
Шығар нартлары.

... Келиспейди маған қайқылық,
Сезимлерім кемик пордайсаң.
Киятырман, сымдай тартылып,
Нәзеринди сала ғойғайсаң...

Айыплыман, —
Гәптің утырын,
Таппай, мәзи бағыппан ыққа.
Жүрегіңе жол салыў ушын,
Бара алмадым жағымпазлыққа...

...Кеше сени көріп шадландым,
Жанатуғын бахтым бармекен?!
Суўдан кеўип жатқан аңғардың,
Ағатуғын ўақты бар ма екен?!...

1977 жыл, 30 апрель.

ДӘРҰАЗШЫ

Дуйым журтты қалдырып тәсийн,
Аяғында геуишсиз мәси.
Көзин таңып өрмелер жылдам,
Ала жиптиң үстінде қылдай,
Най сестине елигип сондай,
Шар базарда дәрұазшы ойнар...
Табжылмас хеш, мықлы бақанлар,
Дөгереги халка жасалған.
...Шуұлап қоя берди аламан,—
Қолдан кетти узын қада да.
Тынды бирден сести де найдың,
Дәрұазшының халы неғайбыл...
...Кәдемимиз басылса жансақ,
Биз ғапылда жанамыз-жансақ.
Керек-ақ ғой, епшиллик аз-маз,
Турмыс бизге қурылған „дәрұаз“.
Көкирекке қуйылың „сазлар“,
Дәрұазшыға бола гөриң яр!

1977-жыл.

ӘРМАН

Толқыннан, толқынға-толқынға,
Қайықлар баратыр өрмелеп.
Шоршынба, жүрегим, шоршынба?
Дауыллар жулқынар, берме ерк.

Тынбасам жетермен жағаға,
Талмастан ескекти есемен.
Шарқ урып ушыұда шағала,
Теңизден сирә ұаз кеше ме!

...Өмирде әрманлар портына,
Асықтым,

Көринбес „жер“ еле.
Толқыннан толқынға-толқынға...
Өрмеле, қайығым,
Өрмеле!!!

1976-жыл, декабрь.

СҮҰРЕТ

*(Қыдырбай аға Сайыпов Қарақалпақ
сүұретлеу искусствосындағы дәслепки
қарлығаш еди..)*

Басқа журттың топырағында,
Өз елимниң көрдим жамалын.
Жутқан яңлы болдым мен сонда,
Еркелеп бир ескен самалын.

„Сүұрет“,—дей де алмайман, шыным,
Ауылыма болдым келгендей.
Ийиси ана топырағымның,
Көкирегиме шым-шым енгендей!...

* * *

...Қызлардың ләм кирпичлериндей,
Кистиң,—
Нәзик дирил қакқанда:
Қосыққа сыймайтуғын сезимлер,—
Дуұтарға және перде таксаң да,—

Бул өмирде шертилмейтуғын,
Намаларды сөйлеп береді.
Сүұретлеринди хеш өлмейтуғын,
Талай әуладларың көреді!..

Бар гөззаллык сен барда ояў
Бир толы Ай едиң түнлерге.
Жүрек қаның болған ғой
Бояў,—
Таң нурына, қызыл гүллерге!!!
Айтатуғын,—
Мақтаныш қылып,
Ул болғансаң туўған жериңе!
Ашық еди толы жұртшылық,
Сениң салған сүүретлериңе!!!

Июль, 1979-жыл.

ДОСТЫМА

Бир уяда өскен сунқардай,
Бир аўылда ержеттик бирге.
Дуўтардағы қос жипек тардай,
Айлы түнде сыр шерттик бирге.

Ақ тақырда жуўырыстық қанша,
Бәйгидеги тулпарлар яңлы.
Дала гүлин көзимиз шалса,
Кеўил шалқып боларек шадлы.

Дәрья бойын тынбай шарладық,
Қалың тоғай, шатлы жигилдик.
„Қара көл“ ден сүзгенде балық,
Төбемизде шырлар дигилдик.

Өтирап ақ жамылса таңда,
Кууаныштан жайнар жүзимиз.
Тым-тырыслық. Келермиз алға,
Қар бетинде қалар изимиз.

Өткен күнге көз салсақ шолып,
Талпындырар келешегимиз.

Халықтың сүйген уллары болып,
Өмирде де қалса изимиз?!
1971-жыл, декабрь.

ИЙТ ҰАҚҚЫНДА ҚОСЫҚ

Ийт, деген ат саған миясар,
„Бөрибасар“, буны угасаң.
Келгенлердиң бойына шапшып,
Көзлериң ақшыйып,—
Шабаланып үрип шығасаң.

Минезиңе қапық адамлар,
Қалтасына салып келер нан.
Иззетиң мол бул ашналарға,
Бос келгенге пейилиң дым тар.

Хожайының тапқан аўыңнан,
Дәм татса да бетер жаўыңнан.
Үргишлигиң ушын унатар,
Сатыўға да гейде қайымлар.

Әлле неткен биреўлер,
Тумсығына дорба илдирип,
Жетеклеп жүр қарғы баўыңнан!

Нәпсиң қызыл түлки, қуўасаң,
Күшиң емес, „шайтан“ туўасаң.
Не десе де, десип дегенлер,—
„Ийт“,—деген ат, саған миясар!

1976-жыл, декабрь.

ЖУЎАП

Нәзеримнен излеп жубаныш,
Көзлериме телмирме мұдам.

Кеўлим менин бир ғайры нағыш,
Кеўлиц сениң сейилмес думан...

„Сүйиклим!“ деп жазысаң хатты,
Ләблеримди дегенсең „набат“.
Эрманларың оғыры татлы
Ышқы бизди егер ме абат?

Неге керек, соншелли налыш,
Неге керек, соншелли гүман...
Нәзеримнен излеп жубаныш,
Көзлериме телмирме мудар!

* * *

Қосықларың тапты ийесин, —
Жүрегиме көшти сездирмей.
Ойларымда жоқ еле шешим,
Егленермен,
Бақшаңа кирмей.
Тилим бармас!
„Кет!“ деўге аўлақ,
Жатсынбайман,

Ышқы-ингәңды,
Көкирегиңнен жарыла жазлап —
Атылажақ сездим вулканды.

Отғын-суўдың ығына түстим,
Биз басқаға яр ек, „әсир“ек. —
Бүй деп жуўап жазыў дым мүшкил,
Онда саған дарыр ҳәсирет...

Басқа қыздан бахтыңды изле,
Тода-тода „куўлар“ ушады.
Иләжсызбан,

Етпегил, гийне,
Инкарыңның бәнтдур қушағы!!!

1976-жыл, апрель.

ҚОСЫҒЫМА

Жүреклерде буйығып жатқан,
Сезимлерге ушқын болып тий.
Қуяштай бол, шугласын шашқан,
Сулыўлықтың бар липасын кий.

Сыңғырлаган гүмис күлкидей,
Ләззет әйле, қосығым жанға.
Оқығанға тийме түрпидей,
Сырлы саз бол, жуп жипек тарда!

1973-жыл.

КӨРГИМ КЕЛМЕС..

Бир-бирине қылаплық жасап,
Адамлардың „түлки“ болғанын,
Таңылғанын, сөзлерге насақ, —
Жақсылардың күлки болғанын
Көргим келмес!...

* * *

Пәс тутпасын адам-адамды,
Ҳақыйқатлық бәркулла,
Жеқсин!
Кеўиллерди, —
Гейбир, қараңғы,
Аппақ нурлар жуўып жиберсин!

АҰЫР

Мың гиддиман болсадағы тас
Мың салмаклы болса да тауын.
Көзден тамған жуп тамшы жас,
Бәринен ауыр!..

1979-жыл, октябрь.

ОНДА БӘХӘР ЕДИ...

Онда бәхәр еди...

„Кууаныш жарма“,
Халласлап агады, жилууалы ағыс.
Онда, айваллада сендей кыз бар ма,
Көз алдымда едің таранған тауыс!

...Сонда хат жолладым саған сәрбиназ,
Жүрегимди ышқың шулғытқан кашшан.
Өзгеришти пасыл, үй бетинде жаз,
Илхам дарытыпты суу алган жаскаң...

Куштар болмасам да гезенделикке,
Жаяу сегбир тарттым сол бир жыллары.
Эрманым,— жолдасым калмадым жекке,
Алдымда ырғалды бағлар мийуалы!

...Және бәхәр келди, шарқ урар куслар,
Бағлар кушағында гүлдер етер наз.
„Жолымды торыды демегиң сырттан“...
Буны жүрегимнен сораң сәрбиназ!

1975-жыл, 16-март.

САМАЛ ҚАҚҚАН АЗАҢҒЫ ШЫҚТАЙ...

Бар үмітім жоққа шықты, ушты куйындай,
Сезимимди сезинүүден, таңдың ба, енди?!

Эрманларым шашауланған таң жұлдызындай,
Жүрегинде сап ышқымнан қалды ма белги?!

Жапарынды тек бәлентке қадап арыуым,
Гинэратсыз ойларымды кеткенсен уқпай.
Күттим жүрегинде ышқы оттай жаныуын,
Ышқың сениң, самал қаққан азаңғы шықтай...

...Өкиишли,—

Жүрдик бир гез қызыққа батып,...
Тәғдириме налынсам да сол да ығбалым,
Сүттен де ақсаң, кетсеңдағы қайғыға
шатып,—

Қосықларым, сен ҳаққында әзиз дилбарым!

ТӨРТЛИКЛЕР

Аққу пәрлеринен тақса да гарга,
Енер „дүбелейде“ қаралығына.
Уллылар басында болса да гауға,
Дүнья бас ийеди даналығына.

* * *

Бәйгиде сүрингип майырылды жорға,
Еки көзи мисли от болып жанды...
Қаршыға гапылда оралды торға,
Шыңларға шарықлап ушыудан қалды.

СЕН НӘЗӘЛИМ ҚЫЗСАҢ...

...Сен нәзәлим қызсаң шынында,
Жигитлерди хууштан айырған.
Қасларынды айтсеш қыйылған,
Қарашығың түплек жабылған.

Нәүше гүлсен, қызсаң өспирим,
Жүрегінди нелер қытықлар.
Шаң қонбаған гүлдердей жүзің,
Адамларға ләззет ұсынған.

Саған қызық, телмирискен көзлер,
Жүрегінди жүрер ойнатып,
Жандырады—
Бар сондай гезлер,
Таслауы да мүмкин тоңлатып!

Көшпе булытлар гейде жаўмайды,
Тек, бүркейди күннің дийдарын.
Қыялыңды нелер таўлайды,
Өткінші ышқ,—түнек дилбарым!

Жолы оның қылдай жиңишке,
Көзсіз болсаң, қыйындур қалың...
Арыулардың орны бийикте,
Гөззаллығы мына дүньяның!..

Май, 1976-жыл.

МЕНИҢ МУҲАББЕТИМ

Сен ҳаққында ойларым шийрин,
Бәхәр паслы, бир мийўели бағ.
Сырым нәзик, қанады мийрин,
Кеўилиңе түйме етип тақ!

Жүрегімнің сан мың толқыўы,
„Тентек жап“ тың аққаны булқып!
Жапырақларын жуўып таллардың,
Көк майсада тунған мерўерт шық.;

Шөлиркедим ышқыңа нағыз,
Жүрегімде ғыжлады әптап.
Саған деген ықласым ҳа, қыз,
Кеўилимде гүл киби аппақ!

1976-жыл, октябрь.

АҚ КӨЙЛЕКЛИ „ПЕРИШТЕМ...“

Хош қылықлы қызсаң сүйиклим,
Сен дегенде болдым серлирек.
Жантаспастан шетлеў қыйыстың,
Ақ көйлегің барар желбиреп...

Көзлеримиз түйсер бир гез,
Жүрегімде шакмақ шағылар.
Нәзеримнен тайсаласаң тез,
Кирпиклерің тез-тез қағылар.

Алып қойып жүрек гилтимди,
„Хәмириме бағындың“ дейсең.
Сыңғырлаған гүмис күлкіңди,
О, қаншама сағындым дейсең?!...

...Мен гүзеттим сонда таңларды,
Жасыл ҳәрем, сен отырған жай.
Тербетілген майда таллардың,
Арасынан сығалайды Ай.

Кел, сүйиклим!
Ауыл бағына,
Кеште сейил етейик жаным.
Түсинсейик ышқы сазына,—
Тек, өзіңсең менің ығбалым!

1973-жыл, апрель.

ОИЛАРЫМ СЕН ХАҚЫНДА

Ағар суўлар, ағар тынбастан,
Шырайланған жасыл жағыслар.
Ағар суўлар, ағар тынбастан,
Қыялларды тартар ағыслар.

Туқым төгер гүллер гүздеги,
Батар күнлер, таңлар атады.
Көз алдыңнан көшлер дизбеги,
Әстен жылжып өтип жатады.

Жыллар өтер, изли-изинен,
Өмирдің ҳеш өзгермес заңы.
Солар гүллер,
Бирақ, түбинен
Жаңа нартлар көгерер тағы.

Ырғалысып нәрўан қамыслар,
Самал ессе нама шалады.
Кеўлимдеги өшпес нағыслар,
Эҳ, қыз!
Сени еске салады...

* * *

Алыслардан көзге шалынған,
Көзлериме ысық шок таллар.
Жаз,—
Далалар шыққа малынған,
Ауыл таңы қаншама гөззал.
„Тентек жап“ тың жасқасын таўып,
О, арзыўлым күтгим қаншама!
„Ал—дейсең бе,—басқасын таўып,—
Көп,—дейсең бе, гүллер бақшада“.

Шекериннің сыңғыр-сыңғырын,
Қалды мине, қулағым шалып.
Ийбе сақлап келерсең, хұрим,
Ийинағашты ийнице салып.

Мәш атызды бөлген сокпақтан,
Жилўа менен өттиң нәзәлим.
Гүналыдай қалдым қыйпақлап,
Қыя бақтың,
Бәлент нәзерин.

Қырдың қоңыр кийиги яңлы,
Отлы көзін тур-аў, мөлдиреп.
Жүрегимнің сен шерттиң тарын,
Кеўлим мумдай кетти елжиреп...

* * *

Әйвегичинің кешки жақтысы,
Сыйқырлы бир күшке мегзейди.
Үйиңиздің „үлкен“ сақшысы,
Жатты көрсе жаны төзбейди.

Мени саған айдап апарған,
Тәбияттың күши—жел емес.
Шадлыман бир,—
Толып-тасарман,
Мендей ашық болмағандай ҳеш!

„Қызыл перде“ мисли қызыл шок,
Көре алмай турыппан налып.
Сен хакқында ойланамаң тек,
Шық сейилге,
Кел, яр, оянып?!

Мисли „қарақшыдай“ алақлап,
Ауыл сыртын айландым жалғыз...
Ылайланып ағар „Тентек жап“,
Ағыслары, тынбайды хәргиз...

СОНДА...

Иким Шүқирбайға

Бәхәр келсе, хәтте түр енер тасқа,
Жердиң сийнеси де босай баслайды...
Ғауқылдасып,—
Жалаңбасланып, қуяшқа,
Дийханлар йошланып қәдем таслайды.

Бундайда әкемиз сирә тынбайды,
Еди, анамыз да мийнетке қайым.
Олар перзент ушын жанын қыйнайды,
Бизден үмиг күтер, үлкейген сайын.

Әкемиздиң болды сондай уғымы,
Өмирде қарамас еди сүүретке...
„Несине гәп етип отырман буны!“
Сонда қызықлар көп еди-ау,
Үй бетте!..

Аспанда пәл-пәллеп,
Зуулап,
Калқыған,
Қуслар қулар еди ойын базарын.
Үйимизде шадлық оты шалқыған,
Бәхәр,—
Онда бәхәр еди, қарағым!

Қозыдай ойнақлап, секек атарек,
Көкиректі кернеп тасқын қууаныш.

Жарыспаққа суўға кесек атарек,
Жүзсек, ийрим тартып, иркеди ағыс...

Әх, несин айтасаң...
Кустай шарқ урып,
Тәшүишсиз жасарек, қызық мол еди.
Жақсы түслер көрип,
Жорысып жүрдик...
Көкирегимиз әрманларға толы еди!

Өмир—дәрья,—
Изде қалған ол туслар.
Бәхәр, жаз паслы өтип,
Гүз де жетипти...
Биздиң хәўлидеги
Уялас қуслар,
Қашшан, хәр тәрәпке ушып кетипти!..

1974-жыл.

* * *

Сирә-сирә, таппадым тақат,
Қыялларым қанат қомлады.
Үй бетиңе баслады мени,
Ауылыңның арба жоллары.

Тас төбемнен дөнип турыпты,
Ауылыңның көгис аспаны.
Нәзеримде,—
Маған сууық дым,
Адамлардың көз қараслары.

Қоймас, қоймас!
Жүрек шулғыуын,—
Шала өкпемен,

Таппайман дамыл,
Шақырады,
Жарық жұлдызым,—
Интизарым... „Бесинши аўыл!..“

1976-жыл.

ЖЫЛАМАСЫН, БАЛАЛАРИ

(1979-жыл, Халық аралық балалар жылына бағышлан.)

Әуел бастан, пейли тарларға,
Тарлық етип келди,—
Бул кең жер!
Қанзәтсиз,—қолыңда барға,
Бунша,—
Урыс қумар үлкенлер!..

Олар, салар әжел қармағын,
Ұайран болар кеуил ханалар.
Сум урыстың тартар зардабын,
Ортада тек,
Баллар, аналар!

Кетип атты,
Жазықсыз өлип,
Кетип атты, талып өзеклер...
Бул дүньяға, тек жаңа келип,
Көзин жаңа ашқан бөбеклер!

Олар менен бир туўылып ғам,
Егизегин жалмап,—жерледі...
Болса егер,

Тек, бир үзим нан,
Үзилмес те еди-аў демлери!

Раўажланған бираз елдерде,
Тиленшилик етеди олар!
Көз жаслары айналып селге,
Жылаў менен өтеди олар!..

Қанша әрман, жұлдызлар сөнди...
Буны дүнья умытар ма?!
Хеш!..
Жетер, жетер!
Хорламаң енди,—
Бурын, көргенлери аз емес!

Ақыл-хуўшылы, естияр жанлар!
Бүлинбесин,—
Мына, жер шары!
Бунда, миллиард нәрестелер бар,—
Жылатпаңлар!
Жылатпаңлар оларды!

1979-жыл, октябрь.

МАЗМУНЫ

Анам айтар еди	3
Адамның кеуілі	5
Сен яр, қайтып кел?!	5
Шыпакерлер	6
Музалар	7
Хат	8
Қорсынышы	9
Жалғыздық. (Баллада—эпсана)	10
Ауыл таңы	15
Университет алдындағы ойлар	16
Менің, сөйлер жүрегім	17
Материклер тутасын атыр	18
Қызғаныш	19
Саған арнап	20
Майсалар ырғалған соқпақтан	20
Жыл менен хошласың	21
Мен жигирма бестемен	22
Жилға	23
Жадыран тұр ана тәбият	24
Кел арзыұлым, бол маған шешме?!	24
Түпгі нағышлар	25
Сен туұылдың	25
Аманат	26
Гүлгирт түсли көз әйнегіңнен	27
Бәхәрдің жыллы леп самалы ести	28
Тилек	29
Бәхәр хәм сен	29
„Қызық“	30
Адам боладмай-ақ кетгі ол	31
Тек, ақ урасаң	31
Дәрья ийрім тартар	32
Ашықлық	33
Дәруазшы	34
Әрман	34

Сүүрет	35
Достыма	36
Ийт қаққында қосық	37
Жууап	37
Қосығыма	39
Көргім келмес	39
Ауыр	40
Онда, бәхәр еди	40
Самал қаққан азанғы шықтай	40
Төртліклер	41
Сен нәзәлим қызсан	41
Менің мухаббетім	42
Ақ көйлекпен „перингем“	43
Ойларым сен қаққында	44
Сонда	46
Сирә-сирә тапнадым тақат	47
Жыламасын, балалар!	48

Из каракалпакском языке

Халила Даулетназаров

ПИСЬМО

(Стихи)

Издательство „Каракалпакстан“
Нусус—1980

Редакторы *Ш. Сейитов*
Художники *К. Нажимов*
Худ. редакторы *И. Қыдыров*
Тех. редакторы *З. Алламуратов*
Корректоры *А. Әбдириманова.*

ИБ 732.

Тернүге берилген ўақты 27/Х-1979-ж. Басыўға рухсат
етилген ўақты 21/І—1980-ж. Қағаз форматы 70x90^{1/32}
Көлемі 1,625 баспа табақ, 1,9 шертан баспа та-
бақ 1,5 есап баспа табақ. РК 39065 Тиражи 3000
Баҳасы 15 т.

„Каракалпакстан“ баспасы. Нөкис қаласы,
К. Маркс көшесі, 9

ҚК АССР Баспа, полиграфия хәм китап саўдасы
ислери бойынша басқармасының „Правда“ нын 50 жыл-
дығы атындағы Нөкис полиграфкомбиннагы, Заказ 518.